

POSTANOWIENIE

Dnia 23 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z powództwa A. N.
przeciwko E. S.A. z siedzibą w P.
o odszkodowanie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 23 maja 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego w P.
z dnia 6 września 2013 r.,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania ;**
- 2) zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 900 (dziewięćset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy w P. wyrokiem z dnia 6 września 2013 r. oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Rejonowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w P. z 28 października 2011 r., którym oddalono powództwo A. N. o zasądzenie od pozwanej E. SA w P. kwoty 50.000 zł z ustawowymi odsetkami tytułem części odszkodowania przewidzianego w § 8 porozumienia o rozwiązaniu umowy o pracę z dnia 19 sierpnia 2009 r.

Skargę kasacyjną od tego wyroku wywiódł powód i opierając ją na podstawie naruszenia prawa materialnego, tj. art. 65 § 1 i 2 k.c. w związku z art. 300 k.p., art. 58 § 1 w związku z art. 353¹ k.c. w związku z art. 300 k.p. oraz art. 8 i 10

ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych, art. 58 § 2 i 3 k.c. i art. 353¹ k.c. w związku z art. 300 k.p., art. 5 k.c. w związku z art. 300 k.p. oraz art. 8 k.p., art. 508 k.c. w związku z art. 300 k.p., art. 392 k.c. w związku z art. 300 k.p., wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy przez zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powoda kwoty 50.000 zł z ustawowymi odsetkami oraz o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania za wszystkie instancje, ewentualnie o uchylenie tego wyroku oraz poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania oraz rozstrzygnięcia o kosztach postępowania.

W skardze kasacyjnej zawarty jest wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania z uwagi na konieczność rozstrzygnięcia istotnych zagadnień prawnych.

Strona pozwana w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniosła o jej odrzucenie, ewentualnie odmowę przyjęcia do rozpoznania, bądź o jej oddalenie, a także o zasądzenie od powoda kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

W rozpoznawanej sprawie wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłance wymienionej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., gdyż skarżący wskazał na występowanie w sprawie zagadnień prawnych. Zgodnie z dotychczasowym orzecznictwem Sądu Najwyższego, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na występujące w sprawie zagadnienie prawne wymaga

sformułowania takiego zagadnienia oraz przedstawienia argumentów prawnych, które wykażą możliwość różnorodnej oceny zawartego w nim problemu.

Skarżący upatruje w niniejszej sprawie następujących zagadnień prawnych:

1. „Kto jest wierzycielem w przypadku umowy pożyczki mieszkaniowej ze środków z Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych, w szczególności, czy jest nim pracodawca jako właściciel Funduszu czy sam Fundusz?”;
2. „Czy jest możliwe zwolnienie pracownika z długu z tytułu umowy pożyczki mieszkaniowej z ZFŚS w rozumieniu art. 508 k.c. w zw. z art. 300 k.p., w szczególności, czy jest do tego uprawniony pracodawca jako właściciel Funduszu?”;
3. „Czy dopuszczalne jest zastosowanie w przypadku zobowiązań z tytułu umowy pożyczki mieszkaniowej z ZFŚS art. 392 k.c. w zw. z art. 300 k.p., tj. zobowiązanie się pracodawcy do zwolnienia pracownika z długu wobec ZFŚS z tytułu umowy pożyczki mieszkaniowej?”.

Taka motywacja wniosku nie może jednak przekonać o potrzebie rozpoznania skargi kasacyjnej, albowiem zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego zapadł po ponownym rozpoznaniu sprawy na skutek uchylecia wyroku poprzednio wydanego w tej sprawie przez Sąd drugiej instancji wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2013 r. w sprawie II PK 247/12, którą Sąd Najwyższy rozpoznawał na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej. Uchylając ten wyrok i przekazując tę sprawę Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania, Sąd Najwyższy wskazał, między innymi, że „w żadnym razie nie powinny korzystać z ochrony prawa pracy (art. 8 k.p.) nieważne z mocy samego prawa te postanowienia umowy rozwiązującej stosunek pracy za porozumieniem stron, które zobowiązywały pracodawcę do zapłaty „odszkodowania”, w tym w wysokości 112 miesięcznych wynagrodzeń powoda (potencjalnie łącznie ponad 2,4 mln zł), za niespłacone przezeń raty pożyczki mieszkaniowej z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych, gdyż takie uzgodnienia sprzeciwiały się naturze umowy pożyczki oraz przepisom ustawy z dnia 4 marca 1994 r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2012 r., poz. 592 ze zm.), a także nazwanym i nienazwanym zasadom współżycia społecznego (art. 58 § 2 i 3 k.c. oraz art. 353¹ *in fine* k.c. w związku z art. 300 k.p.). W szczególności już z tego względu, że

przyznawanie ulgowych usług i świadczeń oraz wysokość dopłat z funduszu świadczeń socjalnych są restrykcyjnie uzależnione od sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej osoby uprawnionej do korzystania z funduszu (art. 8 ust. 1 ustawy o zfśś), a zasady i warunki korzystania z usług i świadczeń finansowanych z tego funduszu muszą być ściśle i weryfikowalnie reglamentowane w odpowiednim regulaminie (art. 8 ust. 2), pod rygorem zwrotu funduszowi środków wydatkowanych niezgodnie z przepisami tej ustawy (art. 8 ust. 3), kierownik zakładu pracy jako administrator środków tego funduszu (art. 10 tej ustawy) nie mógł legalnie lub skutecznie przejąć od powoda długu w postaci niespłaconych rat pożyczki mieszkaniowej, wymagalnych w dniu rozwiązania stosunku pracy, zwłaszcza że powód za zgodę na rozwiązanie stosunku pracy w drodze porozumienia stron został zaspokojony sowitym „odszkodowaniem” w wysokości ok. 650 tysięcy zł, przeto bez wątplenia kontrowersyjnie i bezzasadnie utrzymywał, jakoby nie mógł spłacić natychmiastowo wymagalnych rat niespłaconej pożyczki w kwocie ok. 10 tysięcy zł”.

Wykładni przepisów przytoczonych przez skarżącego w ramach zagadnień prawnych i w kierunku tam wskazywanym dokonał już zatem w tej sprawie Sąd Najwyższy, a że wykładnia ta zgodnie z art. 398²⁰ k.p.c. wiąże zarówno Sąd drugiej instancji ponownie rozpoznający sprawę (który się do niej zastosował), jak i Sąd Najwyższy rozpoznający sprawę po raz kolejny, wobec czego nie ma możliwości dokonywania jej ponownie, brak jest również podstaw do przyjęcia, iż w tym zakresie istnieją w sprawie zagadnienia prawne, a więc że zachodzi przesłanka „przedsądu” wskazywana przez skarżącego.

Skarżący nie zdołał zatem wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania jego skargi przez Sąd Najwyższy, wobec czego z mocy art. 398⁹ k.p.c. i art. 398²¹ w związku z art. 108 § 1 k.p.c. należało postanowić jak w sentencji.